

Zou je dat nou wel doen?

Het is al meer dan 50 jaar geleden dat ik benaderd werd door de kapelaan in mijn dorp De Lutte. Waar iedereen katholiek was. Op één protestants gezin na. En daar maakte je geen contact mee!. De vraag was: Wil jij meedoen met de voorbereiding en uitvoering van een zogenaamde beatmis, later jongerenmis genoemd.

Ik was verrast, kan ik me nog herinneren. Ik kon en kan niet zingen, dus wat voor bijdrage zou ik kunnen leveren??

Uiteindelijk wist de kapelaan mij over te halen en stemde ik toe. Echter niet nadat mijn ouders, eigenlijk mijn moeder (met oma op de achtergrond) hun zegen gaven. Alhoewel, mijn moeder zei wel "Zou je dat nou wel doen?". Op een eeuwenoude Twentse boerderij wordt meer gewerkt dan gepraat, maar toch; ik wil verbinding zoeken.

Begin zeventiger jaren zat ik in Hengelo op de RK kweekschool, de PABO, en daar kregen we ook Godsdienstles, al werd het wel "Theologie" genoemd. De bijbel-kennis werd vergroot. Dat was ook niet zo moeilijk, want in 1967 kwam er pas een bijbel bij ons thuis. Ik weet zeker dat ik de enige van ons gezin van 9 was, wellicht ben, die de bijbel soms las.

En toen de PABO in 1973 was afgerond kon ik een baan krijgen "in de grote stad Almelo".

Op een school met ook heel veel niet-katholieken en kinderen van gastarbeidende buitenlanders.

Ik woonde nog thuis en mijn moeder zei: "Zou je dat nou wel doen"?

In mei 1977 kwam wij, na ons huwelijk, in Borne wonen. In de Theresiaparochie. In augustus 1977 kwam pastoor Derksen vragen of ik "iets voor de Theresia" zou willen betekenen. Parochieraad, of lector, of werkgroep Liturgie. Zangkoor misschien, want Jan Homan kon iedereen laten zingen!

Ik dacht: "Zou je dat nou wel doen?". Deel van het geheel zijn, verbinden.

De jaren die daarop volgden ben ik betrokken geraakt bij meerdere groepen in de Theresiaparochie en ook bij besturen die vanuit christelijk levensbeschouwelijk oogpunt zich inzetten voor de medemens. Pastorale Kadertraining Twente, Stichting Edith Stein, Stichting Schoolkatechese. Mensen met elkaar verbinden

En.....inderdaad in de Theresiaparochie betrokken bij, in willekeurige volgorde; lectoren, liturgie, parochieraad, avondwake/uitvaart en voorgaan in woord- en communiediensten. (Dat kon, "mocht" toen nog!)

Het was soms hectisch. Ook thuis, drie opgroeiende kinderen en wij allebei werkzaam in het onderwijs.

En toch stelde ik mezelf steeds weer de vraag: "Zou je dat nou wel doen?"

Mijn vrouw placht te zeggen: "Let wel, het pastoraat begint thuis" .

Mede dankzij de werkzaamheden in de Theresiaparochie zijn er vriendschappen voor het leven ontstaan.

Sinds een aantal jaren gepensioneerd en nog steeds betrokken, nu op Twents niveau bij de Zwanenhofvieringen en in Borne zeer zeker bij de Vereniging Theresiagemeenschap Borne.

Ik voel me er thuis, ben geborgen in de groep van gelovige mensen, die samen komen in de Oude Synagoge en soms in de Oude Kerk, als de situatie dat toelaat. Mensen komen er tot hun recht. We zijn met elkaar verbonden.

En dan komt de vraag van de Raad van Kerken: "Wil jij af en toe een column, (nou ja een stukje,) schrijven voor de krant?"

"Zou je dat nou wel doen?"

Jan Morsink.